

Vergaderjaar 1983–1984

18 371**Verruiming van de mogelijkheid vrijstelling van belasting te verlenen voor buiten het Rijk verkregen inkomen****Nr. 3****MEMORIE VAN TOELICHTING****Inleiding**

Dit wetsvoorstel betreft de belastingheffing van inkomsten uit tegenwoordige arbeid van binnenlandse belastingplichtigen die buiten Nederland zijn verdiend in een land dat hen voor die inkomsten niet aan belasting onderwerpt en waarmee evenmin een verdrag ter voorkoming van dubbele belasting is gesloten.

In de loop van de jaren zeventig zijn Nederlandse ondernemingen werkzaam in de bouw- en baggersector zich in steeds toenemende mate gaan richten op activiteiten in het buitenland, met name het Midden-Oosten. Deze ontwikkeling is zodanig voortgeschreden dat in de totale omzet en winst van deze internationaal opererende Nederlandse ondernemingen thans in aanzienlijke mate wordt bijgedragen door de activiteiten buiten Nederland. Ook op het gebied van de opsporing en winning van delfstoffen, de kassenbouw en de aanleg van elektrische en telefooninstallaties zijn Nederlandse ondernemingen in het buitenland zeer actief.

Het belang voor Nederland van deze spreiding van activiteiten is voor een groot deel gelegen in de bijdrage aan de Nederlandse werkgelegenheid. De hoogwaardige technieken die toegepast worden bij de uitvoering van die werken en de daarmee gepaard gaande kwaliteitseisen hebben geleid tot het inzetten van gespecialiseerde Nederlandse werknemers.

Nederlandse werknemers die naar het buitenland worden uitgezonden, doch fiscaal gezien in Nederland blijven wonen, zijn in beginsel met hun hele inkomen, waar ter wereld ook verdiend, onderworpen aan de Nederlandse inkomstenbelasting. Waar iemand woont wordt op grond van artikel 4 van de Algemene wet inzake rijksbelastingen (Stb. 1959, 301; hierna te noemen: Algemene wet) naar de omstandigheden beoordeeld. Volgens jurisprudentie van de Hoge Raad is daarbij met name van belang de plaats waar het gezin verblijft. Nu de gezinnen van tijdelijk naar het buitenland uitgezonden werknemers meestal in Nederland blijven wonen, behouden de meeste van deze werknemers hun fiscale woonplaats in Nederland.

Voor langere tijd uitgezonden ongehuwde werknemers en gehuwden die hun gezin meenemen verliezen in de regel hun fiscale woonplaats hier te lande. Niet-inwoners van Nederland worden slechts ter zake van de in artikel 49 van de Wet op de inkomstenbelasting 1964 (Stb. 519) limitatief opgesomde inkomensbestanddelen in de Nederlandse belastingheffing betrokken. Uitgezonden werknemers die geen woonplaats meer in Nederland hebben, worden over het algemeen niet in Nederland belast voor loon dat buiten Nederland is verdiend.

Dit wetsontwerp heeft slechts betrekking op diegenen die fiscaal gezien in Nederland wonen (binnenlandse belastingplichtigen).

Binnenlandse belastingplichtigen kunnen behalve door Nederland ook door het land waar de arbeid wordt verricht voor hun arbeidsinkomsten in de belastingheffing worden betrokken. Indien Nederland met het desbetreffende land een verdrag ter voorkoming van dubbele belasting heeft gesloten, wijst het verdrag het heffingsrecht aan één van beide landen toe, waardoor dubbele belasting wordt voorkomen. Uitgangspunt is daarbij, dat het heffingsrecht wordt toegewezen aan het land waar de arbeid wordt verricht. Bestaat er geen verdrag tussen Nederland en het betrokken land dan kan dubbele belasting voorkomen worden door toepassing van het Besluit voorkoming dubbele belasting (Stb. 1965, 145; hierna te noemen: het Besluit). Dit besluit is gebaseerd op artikel 38 van de Algemene wet.

Het Besluit verleent vrijstelling voor bepaalde in het buitenland verworven inkomensbestanddelen, onder de voorwaarde dat die inkomensbestanddelen zijn onderworpen aan een belasting naar het inkomen die vanwege een vreemde mogendheid wordt geheven. Deze zogenaamde onderworpenheidseis wordt zowel in artikel 38 van de Algemene wet als in artikel 2, tweede lid, van het Besluit genoemd. Hierbij is niet van belang hoe hoog de buitenlandse heffing is. Ook indien het tarief zeer laag is treedt Nederland eenzijdig terug. Zelfs indien niet daadwerkelijk door een vreemde mogendheid wordt geheven – bij voorbeeld doordat de inkomsten niet hoger zijn dan de belastingvrije voet – kan aan de onderworpenheidseis zijn voldaan.

Een aantal landen, met name in het Midden-Oosten, waar veel Nederlandse bedrijven werken uitvoeren, kent, althans voor buitenlandse werknemers, geen inkomstenbelasting. Als voorbeeld moge Saoedi-Arabië dienen, dat in 1975 de inkomstenbelasting voor buitenlandse werknemers heeft afgeschaft. Het gevolg hiervan is dat de in het Besluit voorziene aftrek ter voorkoming van dubbele belasting geen toepassing vindt, zodat de in die landen door Nederlandse werknemers verworven arbeidsinkomsten in volle omvang onderworpen zijn aan Nederlandse belastingheffing. Aangezien de Nederlandse ondernemingen, zoals gebruikelijk in deze branche, hun werknemers op netto-loonbasis contracteren, betekent het onderworpen zijn aan de Nederlandse belastingheffing een veel hogere bruto-loonlast. Dit leidt tot een verzwakking van hun concurrentiepositie, te meer doordat ons omringende landen, waar concurrerende ondernemingen zijn gevestigd, in dit opzicht vaak veel gunstiger regelingen hebben. Hierop zal later nader worden ingegaan.

De Cyprus-constructie

Fiscale aspecten

De harde internationale concurrentie, in samenhang met de hiervoor geschetste fiscale situatie, heeft het Nederlandse bedrijfsleven er toe gebracht naar een oplossing te zoeken. Het probleem wordt in wezen veroorzaakt door het ontbreken van belastingheffing over de inkomsten van buitenlands personeel in de betrokken landen in het Midden-Oosten. De Nederlandse bedrijven zijn daarom overgegaan tot het oprichten van Cypriotische dochtermaatschappijen (zogenaamde employment companies), die (Nederlandse) werknemers in dienst nemen en deze vervolgens ter beschikking stellen van de Nederlandse moedermaatschappij, die hen inzet bij de uitvoering van werken in het Midden-Oosten. Het loon wordt via Cyprus uitbetaald en is daar, hoewel de arbeid niet in Cyprus wordt verricht, onderworpen aan een inkomstenbelasting van maximaal 4,5%, die ook daadwerkelijk wordt geheven. Op grond hiervan wordt aanspraak gemaakt op vrijstelling van Nederlandse loon- en inkomstenbelasting uit hoofde van het Besluit. Er is immers voldaan aan de eis dat het loon is onderworpen aan een belasting naar het inkomen die vanwege «een» andere mogendheid wordt geheven.

Het ligt echter voor de hand, dat artikel 38 van de Algemene wet en artikel 2 van het Besluit situaties op het oog hebben waarin het land dat het inkomen aan belasting onderwerpt tevens het land is waar dat inkomen wordt verkregen. In dit verband wil ik opmerken dat Nederland op grond van artikel 49 van de Wet op de inkomstenbelasting niet-ingezetenen slechts aan belastingheffing onderwerpt voor inkomensbestanddelen, die een duidelijke materiële band met het Nederlandse grondgebied vertonen. Voor de inkomsten uit arbeid betekent dit, dat Nederland slechts heft voor zover de dienstbetrekking binnen het Rijk wordt vervuld. Het valt dan ook niet in te zien dat Nederland eenzijdig zou moeten terugtreden indien een land (zoals Cyprus) inkomensbestanddelen aan een belasting onderwerpt, die geen duidelijke materiële band met dat land, maar met een derde land hebben.

Artikel 38 van de Algemene wet en artikel 2 van het Besluit eisen echter niet expliciet, dat het inkomen aan belasting is onderworpen in het land waar dat inkomen wordt verworven. Ook de parlementaire geschiedenis verschaft op dit punt geen opheldering. Dit leidt tot de conclusie, dat de Cyprus-constructie althans met de letter van de wet niet in strijd komt. De fiscus heeft er tot nu toe van afgezien de Cyprus-constructie als zodanig aan het oordeel van de fiscale rechter te onderwerpen.

Twee specifieke toepassingen van de Cyprus-constructie worden echter wel in de uitvoerings sfeer bestreden. In de eerste plaats gaat het om gevallen waarin toepassing van het Besluit wordt gevraagd voor het salaris ontvangen van een Cypriotische vennootschap, maar waarbij niet of nauwelijks in het buitenland wordt gewerkt.¹ In de tweede plaats betreft het gevallen waarin in een verdragsland wordt gewerkt voor een periode of perioden korter dan 183 dagen in een jaar. In dergelijke gevallen heeft doorgaans niet de werkstaat maar Nederland het heffingsrecht. Door nu de werknemer in dienst te laten treden van een Cypriotische vennootschap tracht men de werking van het verdrag te omzeilen en vraagt men toepassing van het Besluit.

Sociale-verzekeringsaspecten

Ingezetenen van Nederland die in het buitenland werkzaam zijn, zijn slechts dan niet verzekerd ingevolge de volksverzekeringen, indien zij krachtens een overeenkomstige buitenlandse wettelijke regeling verzekerd zijn. Noch de landen in het Midden-Oosten, noch Cyprus kennen een overeenkomstige wettelijke regeling. De Cyprus-route heeft dus geen gevolgen voor de toepassing van de volksverzekeringen.

De Cyprus-route is wel van belang voor de werknemersverzekeringen. Wie zijn dienstbetrekking niet binnen het Rijk vervult is slechts verplicht verzekerd indien hij binnen het Rijk woont en zijn werkgever eveneens binnen het Rijk woont of gevestigd is. De via Cyprus uitgezonden werknemers zijn formeel in dienst van een op Cyprus gevestigde maatschappij, zodat aanvankelijk is uitgegaan van het standpunt dat zij niet verplicht verzekerd zijn.

De Centrale Raad van Beroep heeft echter in een bepaald geval in zijn uitspraak van 1 november 1980 (W.W. 1980, 79) gepubliceerd in Rspr. SV 1981/nr. 87 geoordeeld dat de in Nederland gevestigde moedermaatschappij als mede-werkgeefster moest worden aangemerkt. Hiermee werd voldaan aan het vereiste van een in Nederland gevestigde werkgever, zodat de via Cyprus uitgezonden werknemer verplicht verzekerd was.

In de praktijk zijn inmiddels tussen enkele sociale fondsen en werkgevers die via buitenlandse dochtermaatschappijen werken uitvoeren afspraken gemaakt om voor andere gevallen tot een afbakening van de werkings sfeer van de uitspraak van de Centrale Raad van Beroep te geraken. Deze afspraken houden globaal in dat indien aan de buitenlandse dochtermaatschappij reële betekenis kan worden toegekend de in Nederland gevestigde

¹ Dit heeft geleid tot vragen van het Tweede-Kamerlid Van der Hek (ingezonden 30 december 1981) en antwoorden daarop van de staatssecretaris van Financiën (ingezonden 21 januari 1982). Zie voor eerdere vragen over Cypriotische dochterondernemingen van Nederlandse moedermaatschappijen de vragen van het Tweede-Kamerlid De Graaf (ingezonden 5 mei 1978) en het antwoord van de staatssecretaris van Financiën (ingezonden 1 juni 1978), alsmede de vragen van de Tweede-Kamerleden Hartmeijer en De Graaf (ingezonden 21 februari 1979) en het antwoord van de staatssecretaris van Sociale Zaken (ingezonden 8 februari 1980).

moedermaatschappij niet als mede-werkgeefster wordt aangemerkt. Dat betekent dat de uitgezonden werknemers die in dienst zijn van zo'n buitenlandse (bij voorbeeld Cypriotische) dochtermaatschappij als niet verplicht verzekerd worden beschouwd.

Maatregel ten einde de Cyprus-constructie ongedaan te maken

In wezen behelst de Cyprus-constructie een gekunsteld gebruik van de Nederlandse belastingwet, in casu van het Besluit, daar een vrijstelling van Nederlandse belasting wordt nagestreefd en verkregen voor inkomsten die verband houden met werkzaamheden, verricht in een ander land dan het land waar die inkomsten aan belasting zijn onderworpen. Waar in het algemeen op belastingbesparing gerichte constructies worden bestreden is het laten voortbestaan van de Cyprus-constructie ongewenst.

Ook door de vorengenoemde uitspraak van de Centrale Raad van Beroep op het gebied van de sociale verzekeringen is weer de aandacht gevestigd op het gekunstelde karakter van de Cyprus-constructie.

Ik acht het dan ook gewenst de Cyprus-constructie ongedaan te maken. Deze constructie kan ongedaan worden gemaakt door te bepalen dat, teneinde voor vrijstelling van Nederlandse belastingheffing in aanmerking te komen, de in het Besluit voor ieder belastingobject omschreven materiële band met het buitenland een band met het heffende land moet zijn. Hiertoe zal ik bevorderen dat de omschrijving «buiten het Rijk» in het Besluit telkens wordt vervangen door «binnen het gebied van een andere mogendheid»; in de formule van de onderworpenheidseis in het Besluit zal «een mogendheid» worden vervangen door «die andere mogendheid».

De voorgenomen wijziging van het Besluit zal gelden voor alle belastingobjecten welke zijn genoemd in het Besluit. Bepanking van de maatregel tot arbeidsinkomsten zou kunnen leiden tot de contrario-redenering dat het er voor de andere categorieën kennelijk niet toe doet in welk land zij aan belastingheffing zijn onderworpen.

Een voorontwerp van de voorgenomen wijziging van het Besluit is als bijlage bij deze memorie gevoegd.

Gronden voor het verlenen van een faciliteit

Tegenover het beschreven uitgangspunt, dat het afsnijden van de Cyprus-route gewenst is, staan de belangen van het internationaal opererende Nederlandse bedrijfsleven. Het ongedaan maken van de Cyprus-constructie betekent bij gelijke netto lonen voor de betrokken ondernemingen een aanzienlijke stijging van de loonkosten van naar het Midden-Oosten uitgezonden Nederlandse werknemers. Tegen de achtergrond van fiscale faciliteiten die in landen waar concurrerende ondernemingen zijn gevestigd worden verleend, zou het ongedaan maken van de Cyprus-constructie zonder een compenserende tegemoetkoming tot een aanzienlijke verslechtering van de concurrentiepositie van het Nederlandse bedrijfsleven leiden. Deze verslechtering zal van geval tot geval verschillen omdat de relatieve betekenis van de loonkostencomponent van uitgezonden werknemers binnen de som die met een bepaalde opdracht is gemoeid sterk uiteen kan lopen.

De gunstiger fiscale positie van door buitenlandse werkgevers uitgezonden werknemers spruit voort uit tweeërlei oorzaak. In sommige landen wordt eerder dan in Nederland verlies van de woonplaats in dat land geconstateerd en daarmee verlies van de (binnenlandse) belastingplicht. Landen met een dergelijke wetgeving zijn het Verenigd Koninkrijk, Denemarken en Italië. Andere landen kennen gerichte fiscale faciliteiten, zoals West-Duitsland, waar ingezetenen geheel vrijgesteld zijn van de Duitse belasting over inkomsten verdiend met montage- en andere werkzaamheden in niet-verdragslanden. Een ononderbroken werkzaamheid in het buitenland op één en dezelfde locatie gedurende langer dan drie maanden is vereist.

De Franse regeling vertoont gelijkenis met de Duitse. Werknemers, die voor langer dan 183 dagen in een periode van twaalf achtereenvolgende maanden door hun in Frankrijk gevestigde werkgever naar het buitenland worden uitgezonden zijn vrijgesteld van Franse belastingheffing ter zake van hun arbeidsinkomsten. De begunstigde activiteiten zijn limitatief opgesomd en betreffen montage- en constructiewerkzaamheden en werkzaamheden samenhangend met de exploratie en exploitatie van natuurlijke hulpbronnen.

De Belgische regeling, die van toepassing is op uitzendingen van werknemers naar landen buiten Europa waarmee België geen belastingverdrag heeft, houdt naast bepaalde inkomensafrekken een fictieve onderworpenheid van 30% van het loon aan buitenlandse belasting in. Het aannemen van onderworpenheid leidt er toe, dat de Belgische belasting die is toe te rekenen aan de «buitenlandse inkomsten» wordt verminderd tot de helft.

Bij de beoordeling van de wenselijkheid van een tegemoetkoming voor individuele werknemers tegenover het ongedaan maken van de Cyprusconstructie dient mede te worden bedacht, dat Nederland op grond van het Besluit reeds vrijstelling zou verlenen, indien de betrokken (Arabische) landen ook maar een greintje inkomstenbelasting zouden heffen. Indien met die landen belastingverdragen zouden zijn gesloten, zou Nederland zelfs vrijstelling verlenen zonder zich te verdiepen in de vraag of het andere land (de «werkstaat») al dan niet gebruik maakt van zijn heffingsrecht over de desbetreffende arbeidsinkomsten.

Voorstel

In verband met de hiervoor genoemde omstandigheden acht ik het gewenst een wettelijke regeling te treffen. Ik heb gemeend aan de faciliteit deze vorm te geven dat aan artikel 38 van de Algemene wet een tweede lid wordt toegevoegd waarin wordt bepaald dat in het buitenland verdiende inkomsten uit tegenwoordige arbeid geacht worden te zijn onderworpen aan een belasting geheven ten behoeve van een andere mogendheid. De voorgestelde faciliteit geldt slechts voor zover het inkomsten betreft, die zijn verdiend met arbeid verricht in een land dat die inkomsten niet aan belasting onderwerpt en waarmee Nederland niet een verdrag ter voorkoming van dubbele belasting heeft gesloten.

De faciliteit heeft betrekking op inkomsten uit tegenwoordige arbeid aangezien de «concurrerende» buitenlandse regelingen ook alleen voor deze inkomsten gelden.

De faciliteit maakt geen onderscheid naar bedrijfstak. Voor alle bedrijfstakken geldt in meer of mindere mate het concurrentie-aspect. Bovendien zou een onderscheid naar bedrijfstak aanzienlijke uitvoeringstechnische problemen kunnen oproepen.

Afgezien is van een opsomming van landen, waar de arbeid moet zijn verricht. Het betreft in bijna alle gevallen landen in het Midden-Oosten. Ook de buitenlandse regelingen maken op dit punt geen onderscheid.

De vrijstelling wordt geëffectueerd door de werking van het Besluit en wel op dezelfde wijze als het geval is voor inkomsten die daadwerkelijk aan een buitenlandse belastingheffing zijn onderworpen. Dit leidt ertoe, dat de onder de regeling vallende inkomsten worden vrijgesteld van Nederlandse belastingheffing, maar wel in aanmerking worden genomen bij de berekening van de belasting over de niet-vrijgestelde inkomensbestanddelen (vrijstelling met progressievoorbehoud).

In vergelijking met de regelingen in de ons omringende landen acht ik de voorgestelde faciliteit voldoende concurrerend. Vergeleken met de voordelen die konden worden behaald door gebruik te maken van de Cyprusconstructie is er weliswaar enige beperking gelegen in de eis van een

minimum termijn van drie maanden arbeid in het buitenland doch daar staat tegenover het wegvallen van kosten op Cyprus (de lokale belasting en de kosten vanwege oprichting en instandhouding van dochtermaatschappijen aldaar).

De vraag kan rijzen of, met de faciliteit, het onmogelijk maken van de Cyprus-constructie nog nodig is. Hoewel dit wetsvoorstel bepaalde in het buitenland verworven arbeidsinkomsten beoogd vrij te stellen is het onmogelijk maken van de Cyprus-constructie ook na de invoering van de faciliteit van belang voor die situaties waarin men niet binnen de termijn van die faciliteit valt. In dit verband dient bij voorbeeld bedacht te worden, dat het Besluit met betrekking tot de vrijstelling van in het buitenland verdiende arbeidsinkomsten in het geheel geen minimum termijn stelt, terwijl men, om de nieuwe faciliteit deelachtig te worden, ten minste drie maanden aaneengesloten in de desbetreffende landen moet werken.

Nadere toelichting op het voorstel

De voorgestelde faciliteit geldt niet voor werknemers die in publiekrechtelijke dienstbetrekking worden uitgezonden naar het buitenland. Dit houdt mede verband met het feit dat het een regel van internationaal belastingrecht is, dat, indien het salaris uit de openbare kas wordt genoten, de kasstaat heffingsbevoegdheid heeft.

Het concurrentie-aspect leidt tot de voorwaarde dat de werkgever binnen het Rijk gevestigd moet zijn. Deze voorwaarde waarborgt tevens dat de regeling controleerbaar is bij de werkgever. Een bijkomend gevolg van deze voorwaarde zal zijn dat een verschuiving naar de verplichte verzekering ingevolge de werknemersverzekeringswetten zal plaatsvinden. Het ligt immers voor de hand dat na de inwerkingtreding van dit wetsontwerp de werknemers weer in dienst van de in Nederland gevestigde moedermaatschappij naar het buitenland zullen worden uitgezonden, aangezien dit een voorwaarde vormt voor het verkrijgen van de faciliteit. Hiermee is ook aan de voor het vallen onder de sociale werknemersverzekeringen gestelde voorwaarde, dat bij het vervullen van een dienstbetrekking buiten Nederland de werkgever binnen het Rijk gevestigd moet zijn, voldaan. De hier te lande wonende uitgezonden werknemers vallen dan ook voor de periode gedurende welke buiten het Rijk wordt gewerkt onder de verplichte verzekering.

Voorgesteld wordt de faciliteit slechts te verlenen indien met inbegrip van de gewone arbeidsonderbrekingen gedurende tenminste drie aaneengesloten maanden wordt gewerkt in niet-verdragslanden die het loon niet aan belastingheffing onderwerpen. Daarbij moet het begrip gewone arbeidsonderbreking worden opgevat als een arbeidsonderbreking die gebruikelijk is gezien de aard en de plaats van het werk en de periode van uitzending waarbij verlof aansluitend aan een afgesloten periode van uitzending uiteraard niet wordt meegeteld omdat het in dat geval niet gaat om een onderbreking van de uitzending. Aaneensluitende perioden gedurende welke men in meer van dergelijke landen werkt worden in aanmerking genomen bij de beoordeling of aan de minimum termijn is voldaan. Dit geldt niet voor perioden gedurende welke in verdragslanden en/of landen die het loon wel aan belasting onderwerpen wordt gewerkt. Bij het bepalen van de termijn is enerzijds overwogen dat bij een zeer kort verblijf in het buitenland de concurrentiemotieven niet of nauwelijks gelden; ook de ons omringende landen verlenen dan geen faciliteiten. Anderzijds dient de minimumtermijn ook weer niet zo lang te zijn dat de faciliteit onvoldoende aan haar doel beantwoordt. Hierbij is rekening gehouden met het ervaringsfeit dat verreweg de meeste werknemers die worden ingezet bij de uitvoering van werken in het buitenland voor drie maanden of langer worden uitgezonden.

De eis dat de drie maanden een aaneengesloten periode moeten vormen voorkomt dat ook zakenreizen en dergelijke onder de faciliteit worden begrepen. Tevens komt deze eis de uitvoerbaarheid van de regeling ten goede.

Aan dit wetsontwerp zijn geen budgettaire gevolgen verbonden. Aangezien de vrijstellingsmethode bij toepassing van de voorgestelde faciliteit dezelfde is als die bij toepassing van de Cyprus-conferentie, treedt uit hoofde van het verlenen van de faciliteit geen belastingderving op. Daarbij zij nog opgemerkt dat de toepassingsmogelijkheden van de Cyprus-route wat ruimer zijn dan die van de voorgestelde faciliteit (ook uitzendingen van korter dan drie maanden worden wel via Cyprus geleid). De voorgenomen wijziging van het Besluit zal daardoor een – overigens moeilijk te kwantificeren – meeropbrengst aan loon- en inkomstenbelasting ten gevolge hebben. Daartegenover staat een afname van de belastingopbrengst, die wordt veroorzaakt door het feit dat de voorgestelde faciliteit van toepassing zal zijn in situaties waarin men thans ook de Cyprus-constructie zou kunnen toepassen maar daar bij voorbeeld om organisatorische redenen van afziet. Naar verwachting zullen beide effecten elkaar min of meer neutraliseren.

Dit wetsontwerp heeft naar verwachting geen gevolgen voor de personeelsbehoefte van de belastingdienst en zal evenmin tot noemenswaardige veranderingen in werkdruk voor de rechterlijke macht leiden. Wel laat zich op de inspecties een verschuiving van werkzaamheden voorzien van de inkomstenbelasting naar de loonbelasting. Bij toepassing van de Cyprus-constructie wordt, in verband met het feit dat de uitgezonden werknemers in dienst van Cypriotische maatschappijen zijn, eerst bij het vaststellen van de aanslag inkomstenbelasting door de inspecteur beoordeeld of terecht aanspraak wordt gemaakt op vrijstelling van Nederlandse belasting. Onder de voorgestelde faciliteit komt deze beoordeling reeds bij de loonbelasting aan de orde. Dit hangt samen met de voorwaarde dat de werkgever binnen het Rijk gevestigd moet zijn, hetgeen tot gevolg heeft dat hij inhouding van loonbelasting slechts achterwege mag laten indien de werknemer hem een daartoe strekkende verklaring van de inspecteur heeft doen toekomen.

De staatssecretaris van Financiën,
H. E. Koning

